

... a tak celá republika trpí výpadkem, protože Pavlína má doma tři palety.

Vigantol je vitamin D v kapkách a ten je teďka přece na covid nejlepší, psali na těch internetech.

Za třetí: „Dobrý den, donesla jsem si z lékárny léky pro dceru, ale dávat jí je nebudu. Nechce někdo odkoupit?“

Pomalou ale jistě jdu do kolen.

HOLKA Z LÉKÁRNY A EXPEDICE LÉKŮ PRO DĚTI

Toto je podskupina ke kapitole maminky, zahrnuje i tatínky a další členy rodiny.

Tatínek: „Dobrý den, potřebuji koupit sirup na kašel pro syna.“

Lékárnice: „Dobrý den, dobře. Nějaký vybereme a jak je syn velký?“

Tatínek: „Ježiš, asi sto třicet centimetrů.“

Uznávám. Na hloupou otázku hloupá odpověď. Ale co, třeba přijde doba, kdy budeme dávkovat sirupy na kašel podle výšky. Co deset centimetrů, to jeden mililitr.

Další z veselých příběhů o „malých dětech“ je tento:

Maminka: „Potřebuji nějaké léky na bolest pro děti.“

Lékárnice: „A jak jsou děti staré nebo váhové?“

Maminka: „No, různě. Jsou tři.“

Lékárnice: „A kolik zhruba mají?“

Maminka: „Nevím, tak 68, 70 a 85 kilo.“

Lékárnice: „Aha, to už jsou asi dospělé děti, že?“

Maminka: „Jo, to už dávno.“

Jako takhle. Všichni víme, jak to začíná:

První bod je, dokud ti nebylo patnáct, tak ne!

Druhý bod je, dokud ti nebylo osmnáct, tak ne!

Třetí bod je, dokud bydlíš pod mou střechou, tak ne!

Čtvrtý bod je, dokud jsem tvůj rodič, tak ne!

Chápu, moje dítě je moje dítě, ať je mu pět, dvacet, nebo šedesát, ale nám klidně můžete rovnou říct, že to máte pro dospělého, případně, pokud vám to půjde lépe z pusy, řekněte: „Mám to pro své již dospělé dítě.“ Ušetříme si trápení.

Na řadu přicházejí naopak ti, kteří přesně vědí každý údaj svého dítěte. Řekněte mi, do kdy se tak jako běžně používá udávání věku v měsících?

Jakože: „Ahoj, jmenuji se Martina a je mi 373 měsíců. Kolik je tobě?“

Maminka: „Dobrý den, potřebuji něco na zácpu pro svou dceru.“

Lékárnice: „Dobrý den, něco vybereme, jak je dcera stará?“

Maminka: „Čtyřicet dva, skoro čtyřicet tři měsíců a váží 17,52 kilogramů.“

Uf! V tu chvíli musím zapnout v hlavě kalkulačku. Někdy ji tajně zapínám v počítači a dělám, že hledám, jestli máme lék skladem. Protože někdy je to na mě moc vysoký level. Ale co, aspoň nezakrním...

Víte, která story byla pro vás nejzajímavější a nejveselejší z prvního *Deníku holky z lékárny*?

Ta, kterou miluji i já. Tady ji máte pro připomenutí.

Pacientka: „Potřebuji koupit jitrocelový sirup pro dítě.“

Lékárnice: „A jak je dítě staré? Co ho trápí?“

Pacientka: „Má šílený kašel, hromadu hlenů. Je to hrozný.“

Lékárnice: „To bych klidně dala něco silnějšího nebo došla k lékaři.“

Pacientka: „Ale kamarádka říkala, že mám dávat jediné ten jitrocelový sirup.“

Lékárnice: „Kamarádka je lékařka?“

Pacientka: „Ne, ale dává to čivavám.“

PACIENTI A UŽÍVANÉ LÉČIVÉ PŘÍPRAVKY

Ať venku řadí koronavirus, nebo ne, potřebujeme často vědět, zda se pacient s něčím léčí, protože i ve volném prodeji jsou léčivé

přípravky, které se společně nemají rády. Jsou pacienti, kteří na nás už od dveří křičí: „Paní magistro, já beru ten Warfarin, to je na to ředění krve, jo?“

A jsou pacienti, kteří... No, posuďte sami...

Lékárnice: „A nějaké léky berete?“

Pacient: „Nene, nic.“

Lékárnice: „Takže už nemusíte ani píchat ten inzulin?“

Pacient: „Jo, to pořád píchám, ale ptala jste se na léky, ne na injekce...“

Nebo

Lékárnice: „A vysoký tlak náhodou nemáte?“

Pacient: „Nemám.“

Lékárnice: „Aha, já jen, že od lékaře jste měl na receptu i nějaké léčivé přípravky na vysoký tlak. To nebylo pro vás?“

Pacient: „Jojo, bylo. To užívám já.“

Lékárnice: „Takže vysoký tlak máte.“

Pacient: „Nemám, vždyť beru ty léky.“

Občas je to taková španělská vesnice.

PACIENTI A ALKOHOL

Další velmi vděčné téma. Zajímavé je, že stejně tak, jako pacienti sází na alkohol za normální situace, během covidové pandemie mu přiřazovali až magické, nadpřirozené účinky.

Jednou jsem byla se synem v krytém bazénu. Bylo to v době, kdy už na světě bylo očkování. Jedna paní mi tam vyprávěla, že byla